

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 535/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Richardom Trusinom, Hálkova 1, Bratislava, proti písomnému vyrozumeniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 4 Kn 95/20/8800 z 22. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 8. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) písomným vyrozumením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) z 22. júna 2020.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal dve trestné oznámenia vo veci prečinu porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), o ktorom rozhodol vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Michalovce (ďalej len „policajt“) uznesením ČVS: ORP-89/2-VYS-MI-2020 zo 6. marca 2020 tak, že trestné oznámenie sťažovateľa odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Prokurátor Okresnej prokuratúry Michalovce (ďalej len „prokurátor okresnej prokuratúry“) uznesením č. k. 1 Pn 884/19/8807 z 28. apríla 2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu policajta ČVS: ORP-89/2-VYS-MI-2020 zo 6. marca 2020 ako nedôvodnú. Druhé trestné oznámenie sťažovateľ podal vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa

podľa § 326 Trestného zákona, o ktorom rozhodol policajt uznesením ČVS: ORP-45/2-VYS-MI-2020 zo 7. februára 2020 tak, že trestné oznámenie sťažovateľa odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 885/19/8807 z 18. marca 2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu policajta ako nedôvodnú. Zákonnosť postupu prokurátora okresnej prokuratúry a policajta v tejto veci preskúmal na žiadosť sťažovateľa prokurátor krajskej prokuratúry, o čom písomne sťažovateľa vyrozumel listom č. k. 4 Kn 91/20/8800 z 11. júna 2020, ktorým mu oznámil, že v postupe policajta, ako aj prokurátora okresnej prokuratúry nezistil nezákonnosť a žiadosť sťažovateľa zamietla. Napokon boli postup policajta vo veciach vedených pod ČVS: ORP-89/2-VYS-MI-2020 a pod ČVS: ORP-45/2-VYS-MI-2020, ako aj postup a uznesenia prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 884/19/8807 z 28. apríla 2020 a č. k. 1 Pn 885/19/8807 z 18. marca 2020 preskúmané na podnet sťažovateľa zaslaný Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky opätovne prokurátorom krajskej prokuratúry, ktorý o výsledku sťažovateľa písomne vyrozumel listom č. k. 4 Kn 95/20/8800 z 22. júna 2020. Proti písomnému vyrozumeniu prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 4 Kn 95/20/8800 z 22. júna 2020 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť.

3. Argumentácia sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti je postavená len na polemike s názorom vo veci rozhodujúcich orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sťažovateľom podané trestné oznámenia odmietli postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že z ich obsahu a doplnení vykonaním procesných úkonov nezistili dostatočné skutočnosti aspoň pre postup podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku (sťažovateľom udávané skutočnosti a následne ich preverenie neboli dostatočné ani na začatie trestného stíhania vo veci). Sťažovateľ predostiera vlastný výklad príslušných povinností vyplývajúcich z právnej úpravy pri chove a starostlivosti o zver, ktoré mali byť porušené, a zastáva názor, že došlo k naplneniu niektorej zo skutkových podstát trestných činov, pre ktoré trestné oznámenia aj podával. Sťažovateľom predostretá argumentácia je zasadená výlučne do roviny vlastného hodnotenia skutkových okolností s preferenciou ich správnosti v prospech postupu aspoň podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a s dôrazom na polemiku s právnym názorom orgánov činných v trestnom konaní, ktorých závery o porušení právnych predpisov nemali byť dostatočné pre ustálenie negatívneho záveru o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty posudzovaných trestných činov (predovšetkým z hľadiska subjektívnej a objektívnej stránky posudzovaných trestných činov).

4. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajská prokuratúra v Košiciach v konaní vedenom pod č.k.: 4 Kn 95/20/8800-5 porušila svojím postupom a následným rozhodnutím základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajská prokuratúra v Košiciach je povinná uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 375,24 Eur...“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti všeobecne:

6. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

7. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

9. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým jeho viazanosťou tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

10. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné identifikovať v jeho podstate ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde (podanie má ambíciu byť aj obsahovo ústavnou sťažnosťou, ako je označené).

II.2. Posúdenie veci ústavným súdom:

11. Predmetná ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, je vo vzťahu k jej predmetu (vyjadrenému v bode 3 tohto odôvodnenia) nedostatočná, pretože jej chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Je základnou povinnosťou sťažovateľa,

aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci, a to tak, aby bolo možné konaniu alebo opomenutiu orgánu verejnej moci priradiť porušenie konkrétneho základného práva sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 124/08, III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

12. Tento záver ústavného súdu sa prejavil aj v petite podanej ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ len žiada o vyslovenie porušenia základného práva na inú právnu ochranu, avšak bez zrušenia písomného upovedomenia krajskej prokuratúry č. k. 4 Kn 95/20/8800 z 22. júna 2020 a vrátenia veci na ďalšie konanie, v ktorom by krajská prokuratúra dostala opätovnú príležitosť vysporiadať sa s pochybeniami, ktoré by ústavný súd po posúdení veci zistil. Sťažovateľom takto vymedzený petit nepredstavuje účinnú ochranu ním označeného základného práva, keďže neumožňuje po identifikácii porušenia základného práva jeho účinnú ochranu v podobe zrušenia rozhodnutia alebo opatrenia a vrátenia veci na nové konanie, v ktorom by bolo materiálne možné zistenú protiústavnosť napraviť.

13. Nedostatok spočívajúci vo vymedzení petitu, ktorý nie je spoľahlivým východiskom pre ďalší postup ústavného súdu podľa § 45 zákona o ústavnom súde, a nedostatok spočívajúci v absencii relevantnej ústavnoprávnej argumentácie podľa § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde sú právne nedostatky podania, teda sú nereparovateľné postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. V tejto súvislosti ústavný súd navyše pripomína, že z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019), ku ktorému by navyše, a to vo vzťahu k zákonným náležitostiam ústavnej sťažnosti, nemohlo dôjsť v zákonnej lehote na jej podanie.

15. Zákonný status advokáta vylučuje, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

16. Záver uvedený v predchádzajúcom bode vyplýva z toho, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Výnimka nemôže platiť ani v prípade, pokiaľ advokát rešpektuje pokyny, resp. spôsob argumentácie klienta, ktorý nemôže privodiť úspech v konaní.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

18. Vzhľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti ako celku ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

19. Nad rámec uvedeného ústavný súd sťažovateľovi v širších súvislostiach pripomína ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku/skutkov, ktoré boli predmetom trestných oznámení sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené (I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06, III. ÚS 173/2018, I. ÚS 241/2019). Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, I. ÚS 241/2019). Inými slovami, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 17/2018, IV. ÚS 463/2020).

20. K porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by mohlo dôjsť jedine vtedy, ak by sa vo veci konajúce orgány odmietli zaoberať podaným trestným oznámením v rozsahu porušujúcom ich kompetenčné zmocnenia alebo by v rozhodujúcej miere *a priori*

opomenuli preveriť relevantné skutočnosti, alebo by predostreli arbitrárne závery skutkových zistení, k čomu však v sťažovateľovom prípade nedošlo.

21. Takému záveru zodpovedá obsah uznesenia prokurátora č. k. 1 Pn 884/19/8807 z 28. apríla 2020 [prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. d) Trestného zákona], v ktorom orgány činné v trestnom konaní dospeli po vykonaní rozsiahleho dokazovania k záveru o tom, že „... v danom prípade teda do dnešného dňa nebolo preukázané, aby sa tohto trestného činu úmyselne dopustil podozrivý, pričom vykonaným vyšetrovaním nebolo rovnako jednoznačne preukázané, že zo strany podozrivého došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty vyššie uvedeného trestného činu...“, pričom k rovnakému záveru dospeli aj v prípade uznesenia prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 885/19/8807 z 18. marca 2020 (prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona). Teda orgány činné v trestnom konaní sa obidvomi sťažovateľom podanými trestnými oznámeniami riadne zaoberali, vykonali v rámci z nich vyplývajúcich podozrení riadne dokazovanie výsluchmi svedkov a listinnými dôkazmi a dospeli k záveru za súčasného skutkového zistenia potvrdzujúceho sťažovateľom uvádzané skutočnosti (únik zveri, zrušenie rozhodnutí v odvolacom konaní a vytknutie pochybení) k tomu, že tieto neboli dostatočne relevantné pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti v dôsledku nenaplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty posudzovaného trestného činu, ale ani inej trestnej činnosti (z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti je to predovšetkým subjektívna stránka trestného činu). Samotný nesúhlas sťažovateľa s takýmito závermi nezakladá porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, navyše ak je ním uvádzaná argumentácia postavená výlučne len na spochybňovaní správnosti právneho posúdenia skutkových zistení bez ústavnoprávnej roviny, o ktorú sa sťažovateľ ani len nepokúsil.

22. Keďže v tomto prípade ide zo strany sťažovateľa evidentne len o bežnú polemiku so závermi prokurátora na úrovni zákona bez ústavnoprávnej relevancie, je subsidiárne prítomný aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu